

Jytte Hestbech
Læge
Kronprinsesse Sofiesvej 32,5,tv
2000 Frederiksberg
jyttehestbech@dadlnet.dk
38193401/61330199

19.8.2008

Til Sundhedsministeren

Sundhedsministeren har i sit svar til Line Barfod, MF, i februar 2008 fremsendt vedhæftede dokument:

"Jeg har fra Sundhedsstyrelsen modtaget følgende..", hvor der bl. a. står: "Sundhedsstyrelsen fører ikke tilsyn med læger, når disse ikke udøver sundhedsfaglig virksomhed, hvilket vil sige virksomhed, der ikke indeholder konkret patientbehandling. Forudsætningen for lægefaglig virksomhed i autorisationslovens forstand er således, at der består et læge/patientforhold, dvs. at en læge deltager i eller har ansvar for patientbehandling i bredere forstand – dvs. udøver lægegerning. Ordlyden af autorisationslovens § 17 er en videreførelse af blandt andet den tidligere lægelovs § 6, hvoraf det fremgik, at en læge under udøvelsen af sin gerning er forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed. I bemærkningerne til det oprindelige lovudkast blev det anført, at bestemmelsen var en naturlig følge af selve lægekaldet, at være befolkningens hjælper i sygdomstilfælde, og at en læge ved patientbehandlingen altid bør udvise den størst mulige omhu og samvittighedsfuldhed.

Det følger således af autorisationsloven, at en læge ikke er omfattet af lovens §§ 17 og 20, når vedkommende ikke udøver lægefaglig virksomhed. Der er derfor ikke tale om lægefaglig virksomhed i relation til læger, der er ansat i administrative stillinger, eksempelvis lægekonsulenter, hvis der ikke består et læge/patientforhold i det konkrete tilfælde."

I denne passage findes flere vildledninger.

For en ordens skyd skal jeg her indskyde, at Sundhedsstyrelsens overtrædelse af Lægelovens/Autorisationslovens §§ 1 og 2, af mig er politianmeldt den 5. juni 08. Politiet har svaret mig i brev af 6. august 08, at man ikke vil indlede efterforskning af sagen. Begrundelsen er, at de overtrådte regler ikke skal regulere Sundhedsstyrelsens forhold, men den enkelte læges. Overtrædelsen af Lægeloven tilbagevises ikke. Samme dag anmeldte jeg Patientklagenævnet for bedrageri, idet de manipulerer med Lægeloven på deres hjemmeside, nyhedsbrev februar 1998, som nedenfor beskrives mere udførligt. Også dette forhold har Københavns Politi besluttet ikke at efterforske. Man anfører, at den påståede inkludering af et afsnit fra Lov om Patienters Retsstilling til Lægeloven, ikke er ment generelt, men blot angår Patientklagenævnets arbejdsområde. Imidlertid havde jeg anført at bedrageriet citeres af visse socialchefer, som begrundelse for, at lægekonsulenterne arbejder udenom Lægeloven. Yderligere kan jeg tilføje, at Lægeforeningens Etske Udvalg også henviser til denne passage, når man forsøger at henvise en lægekonsulents usaglige arbejde til dem. På denne baggrund får man at vide, at lægekonsulenterne ikke er underlagt nogen ansvarsregel. Heller ikke dette forholds ulovlighed tilbagevises af politiet.

Som tidligere vicesstatsobducent har jeg undervist og eksamineret de lægestuderende i faget Retsmedicin, som bl. a. omfattede Lægeloven. I en del år har jeg undret mig over,

at der pludselig opstod en helt ny kategori af læger, som kaldes administrative læger eller papirlæger. Disse læger er af Sundhedsstyrelsen blevet fritaget for at stå til ansvar i forhold til Lægelov og Lægeløfte og Sundhedsstyrelsen fører ikke tilsyn med dem. Yderligere har Sundhedsstyrelsen besluttet, at disse læger ikke udfører lægefagligt arbejde!

I dansk lovgivning er der mulighed for, at man efter at have bestået embedseksamen undlader at aflægge lægeløftet. Så kan man ikke få sin autorisation og man må ikke kalde sig læge eller udføre lægefagligt arbejde. Man kan kalde sig medicinsk kandidat, cand. med. og bruge sin viden som forfatter, debattør, i medicinalindustrien eller andre steder, hvor arbejdet ikke vedrører patienter.

De administrative læger, som Sundhedsstyrelsen står bag, er tilsyneladende en sammenblanding af gruppen, som aldrig har aflagt lægeløftet og gruppen af læger med lægeautorisation, som om disse to grupper overlapper hinanden.

Imidlertid har den danske Lægelov og den senere Autorisationslov aldrig lovgivet om en adskillelse af lægerne i to forskellige grupper, nemlig i dem der udfører patientundersøgelse – og behandling, og dem der udfører andet lægeligt arbejde.

Jeg vil her indskyde, at opdelingen er sket i et moms-direktiv fra EF i 70-erne, men jeg regner ikke med, at et momsdirektiv kan overskygge den danske Lægelov.

Den første gang man ser begrebet "administrative læger" på tryk, er i bogen: Lægeloven, kommenteret udgave fra 2004, af Michael von Magnus og Anna Murphy. Her beskrives fænomenet på side 69 under Lægelovens § 6, og samme sted fritages lægekonsulenterne for at udvise omhu og samvittighedsfuldhed.

Man har ikke sat nogen reference på dette nye begreb, og det er første gang i Lægelovens 70-årige levetid, at begrebet "administrative læger" nævnes.

Jeg har derfor haft en mail-korrespondance med en jurist i Sundhedsstyrelsens afdeling for tilsyn og vedhæfter denne.

To gange spørger jeg om hvorfra de har ovennævnte regler/vedtagelser af de "administrative læger". Begge gange forbliver spørgsmålet ubesvaret.

Jeg har herefter telefonisk kontakt med Anna Murphey i samme afdeling. Hun henviser til bemærkningerne til det oprindelige lovudkast i 1934, idet hun tilkendegiver, at det er hele tanken bag betænkningen, at lægeloven kun gælder for undersøgelse og behandling og ikke for administrativt arbejde. Min gennemgang af bemærkningerne til det oprindelige lovudkast vedhæftes.

Jeg mener, at det er rimeligt, at man undrer sig og vender denne påstand et par gange før den accepteres, som et 70 år gammelt, aldrig tidligere nævnt indhold i Lægeloven.

I Patientklagenævnet har man også den opfattelse, at samme gruppe læger skal kunne arbejde udenom Lægeloven (nu Autorisationsloven). Men patientklagenævnet er, ligesom mange andre, ikke klar over, at det er selve tanken bag Lægeloven, at den kun gælder når lægerne er i direkte patientkontakt.

Patientklagenævnet har derfor en anden forklaring, som kan ses på deres hjemmeside i nyhedsbrev fra februar 1998, som vedhæftes. Man ser her den påstand, at "udgangspunktet for lægelovens ansvarsregler er, at de omfatter alle læger, der deltager i eller har ansvaret for at undersøge eller behandle en patient. Lægelovens bestemmelser knytter sig således til et læge/patientforhold og omfatter ikke læger ansat i administrative stillinger."

Det man kalder Lægelovens ansvarsregler er imidlertid taget fra Lov om Patienters Retssikkerhed, § 2 og 3. Lægelovens ansvarsregler vedrører i virkeligheden: "Forsømmelse eller skødesløshed, samarbejde med kvaksalvere, hvis man

arbejder som læge efter at have mistet sin autorisation osv., der er intet her, som friholder lægers arbejde fra Lægeloven.

De ulovlige administrative læger bruges mange steder i samfundet, men i denne skrivelse vil jeg udelukkende holde mig til lægekonsulenter i kommuner og i Ankestyrelsen.

Situationen blev yderligere forværret med Fælleserklæringen fra december 1998, hvorefter det blev forbudt de læger, som selv undersøger en patient, at udtale sig om den pågældendes erhvervsevne. De må altså ikke konkludere på deres fund. Når en sådan erklæring så kommer til det sociale udvalg, sker det hyppigt, at lægekonsulenten lader de mest belastende symptomer falde ud, for han udfører jo ikke-lægefagligt arbejde. Herefter har sagsbehandleren ikke en chance for at behandle sagen efter den sociale lovgivnings intentioner.

Lægeloven har, siden den første gang trådt i kraft, altid været meget præcis i sine bestemmelser om kvaliteten af lægeattester, og har altid understreget, at disse var retsgyldige dokumenter. Læger er derfor pålagt omhu og samvittighedsfuldhed, når de udfylder dem.

Den ønskede høje kvalitet af erklæringer og attester går imidlertid tabt, fordi Sundhedsstyrelsen hævder, at papirerne der udfærdiges af lægekonsulenterne ikke er erklæringer og arbejdet ikke er lægeligt arbejde.

Der sker altså det, at samtlige attester og erklæringer, som skal passere et socialt udvalg, mister de kvalitetskrav, som lægeloven kræver, for erklæringer og attester bliver til et kommunalt stykke papir, som ikke skal udfærdiges med lægelovens krav om omhu og samvittighedsfuldhed. Dette er en besynderlig måde at omgå helt præcise paragraffer i Lægeloven og Autorisationsloven på.

De pågældende læger sparer deres ansættende myndigheder for enorme summer, som uden lovhjemmel franarres de ildstedte borgere.

Derfor er det ikke betryggende, at Sundhedsstyrelsen henviser ansvaret for lægekonsulenternes arbejde og klager fra borgerne til konsulenternes ansættende myndighed. For det første er de inhabile, og derudover har de slet ingen mulighed for at vurdere en læges arbejde.

Allerede i den første Lægelov blev det krævet, at en cand. med. skulle aflægge Lægeløfte før Sundhedsstyrelsen kunne udstede autorisation. Dette krav er aldrig blevet frafaldet. Alligevel har Sundhedsstyrelsen de senere år hævdet, at læger kan opretholde deres autorisation, selvom de fralægger sig Lægeløftet.

Allerede i den første Lægelov blev der afsat præcise regler for hvordan en læge kan frasige sig sin autorisation og generhverve den, men der står intet om, at lægen kan undgå Lægeløfte og Lægelov i et særligt ikke-lægefagligt arbejde, og samtidig opretholde sin autorisation.

Det bliver ingen steder i lovgivningen nævnt, at læger kan ansættes af det offentlige til at udføre ikke-lægefagligt arbejde. Når kommuner søger lægekonsulenter kan man se, at de søger en praktiserende læge, eller en psykiater eller anden speciallæge. Der er altså tale om, at de pågældende læger dækker en kommunes behov for kvalificeret lægearbejde. At Sundhedsstyrelsen så kalder dette for ikke-lægefagligt arbejde virker som et, for borgerne, kvalitetsforringende og uforståeligt kunstgreb.

Blandt borgere, som henvender sig til en socialforvaltning og beder om hjælp i henhold til den sociale lovgivning, er der den opfattelse, at lægekonsulenten udfører lægeligt arbejde. Derfor er der så mange protester, fordi disse læger tydeligvis ikke kun "oversætter"

lægeerklæringerne i sagen, men også lader de mest invaliderende symptomer falde ud. Man behøver ikke selv at være læge for at forstå, at der er noget helt galt. Man kender selv sine funktioner og en eller flere læger har undersøgt en, og har gjort fund, som bekræfter ens egne oplevelser. Det opleves meget ydmygende og mistænkeliggørende at få underkendt sine funktionstab.

Konsulenterne er jo læger, og ingen ikke-læge kan udføre deres arbejde, selvom Sundhedsstyrelsen lader som om de bare er kommunale medarbejdere. Hvis de aflønnes som læger står Sundhedsstyrelsen svagt med påstanden om, at de ikke udfører lægeligt arbejde. Hvis de aflønnes som oversættere eller kommunale assistenter bør man gøre befolkningen opmærksom på, at erklæringerne fra deres egen læger og specialister er stækkede, fordi de ikke må indeholde den undersøgende læges konklusion om graden af funktionsnedsættelse. Og at erklæringerne forringes yderligere, fordi de omarbejdes af en ikke-læge, som aldrig selv ser patienten.

Selv om der ikke findes retningsregler skelner Sundhedsstyrelsen knivskarpt, idet de har besluttet, at det er lægefagligt arbejde at skrive en instruktion til personalet på en hospitalsafdeling, mens det skriftlige arbejde en lægekonsulent udfører, er ikke-lægefagligt arbejde.

Politikere bør sikre, at befolkningen får mulighed for at debattere, om det er værdigt for et land som Danmark, at syge, handicappede og ulykkesofre ikke kan få nytte af den store lægevidenskabelige viden samfundet har. Såvel Ombudsmanden som Velfærdsministeren og de fleste kommuner vil kunne berette om utallige klager fra borgere, som er chokerede over, at deres værste symptomer fjernes eller omskrives af en lægekonsulent, som de aldrig har set. Yderligere kan man se utallige ulykkelige historier på www.k10.dk og www.Benny-G.dk. Her kan man også se, at Velfærdsministeren skriver til borgere i stor afmagt, at yderligere henvendelser vedrørende lægekonsulenter ikke vil blive besvaret! I et forsøg på at forstå Sundhedsstyrelsens tankegang har jeg gennemgået betænkningen til den første Lægelov i 1934, som Sundhedsstyrelsen henviser til. Gennemgangen vedhæftes. Der er ingen af Sundhedsstyrelsens påstande, fra "Jeg har fra Sundhedsstyrelsen modtaget..", som denne gennemgang kan bekræfte, og jeg frygter derfor, at det er Sundhedsstyrelsens embedsmænd, der har befæstet deres egne misforståelser, som om de var paragraffer i Lægeloven. Herved krænkes grundlovens tredeling af magten

Besyderligt virker det, at Sundhedsstyrelsen laver et skel, som er baseret på arbejdets art, og ikke sådan, at autorisationen forpligter i alt lægeligt arbejde. Såfremt man vil opretholde denne kategori af læger bør det vedtages ved lov og der bør sikres en debat, så befolkningen ved, at uheldige borgere i Danmark ved henvendelse til en socialforvaltning mister retten til den lægevidenskabelige viden der findes i samfundet, en viden de via deres skatteindbetalinger selv har været med til at opdyrke. Når Sundhedsstyrelsen lader lægekonsulenterne arbejde udelukkende under arbejdsgiverens ansvar, bliver eventuelle forvanskninger ikke påtalt eller registreret. For en kommunal leder kan ikke vurdere en læges faglige arbejde. En borger har mulighed for at klage til arbejdsgiveren, hvilket kan virke som helt overflødig, da en vurdering af oversættelsens kvalitet kræver lægelig viden og for arbejdsgiveren kan det meget vel være den lægekonsulent, som sparer flest penge, som betragtes som den bedste.

Konklusion: Det er umuligt at forstå baggrunden for den kvalitetsforringelse, som Sundhedsstyrelsen står for. Der sker en betydelig omkostningsforøgelse, idet de syge naturligvis klager og anker igen og igen. Yderligere rejses retssager, fordi man er sikker på, at man er blevet snydt. Derfor køres der talrige overflødige omgange i de forskellige

institutioner, men så længe man opretholder de ulovlige forhold, taber borgerne alle sagerne.

Man har i de senere år forsøgt at eliminere sygdomssymptomer og lægeudtalelser fra de sociale udvalgs afgørelser med det resultat at alvorligt syge mennesker mishandles i de forskellige institutioner.

Når lovløsheden breder sig i den offentlige sektor bliver det vanskeligere for den øvrige befolkning, at vurdere hvor grænserne for ulovligheder går.

På www.Benny-G.dk kan man se, at hans sag, hvor lægekonsulenten sløjfede de mest invaliderende symptomer, den 3. april 2008 blev *accepteret til behandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg*. Den pågældende vandt også i Ankestyrelsen, men han fik aldrig de penge tilbage, som den kommunale fejlbehandling havde kostet ham. Hans hus kræves nu tvangssolgt af banken.

Yderligere oplysninger i bogen: Jytte Hestbech. "Velfærd eller Svindel?", BOD, 2007 og www.jyttehestbech.dk

Idet jeg opfordrer til, at Sundhedsministeren sørger for, at afgrænsningen mellem en cand. med. og en autoriseret læge tydeliggøres, og at de under ministeren liggende institutioner overholder lovgivningen, sender jeg de venligste hilsner

Jytte Hestbech

Kopi til
Velfærdsministeren
Sundhedsudvalget
Socialudvalget
De politiske partier i Folketinget
Ekstra Bladet

GENNEMGANG AF BETÆNKNING:

I den af Sundhedsministeren fremsendte skrivelse: "Jeg har fra Sundhedsstyrelsen modtaget..." forudsætter man, at de oprindelige bemærkninger til Lægeloven indeholder den holdning, at kun en del af lægers arbejde er lægefagligt arbejde. Disse bemærkninger kan ses her:

http://www.statensnet.dk/betaenkninger/1401-1600/1560-1931/1560-1931_pdf/searchable_1560-1931-u.pdf

Men ved gennemgang af denne betænkning findes der ingen opdeling af lægestanden efter hvilket arbejde de udfører.

Lægekommisionen, som blev nedsat i 1929, nævner ikke specifikt lægekonsulenterne, men denne funktion fandtes næppe på dette tidspunkt. Lægeloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men der er ingen læger, der undtages fra loven. Og der er intet lægeligt arbejde, der undtages.

Derimod synes lægekonsulenternes arbejde klart at være omfattet af betænkningen.

Gennemgang af betænkningen:

I indledningen side 5 skriver de om kommissoriet: "Der findes i dansk lovgivning kun brudstykkevis regler om lægers pligter og rettigheder. Tilmed er disse regler lidet tidssvarende navnlig under **hensyn til den vidt omfattende sociale lovgivning, der i de sidste 30 år er fremkommet her i landet.** Denne Lovgivning saavel som den stadig fremadskridende hygiejniske Udvikling kræver en i faste Former tilrettelagt Medvirken af Lægestanden og **nødvendiggør et betryggende Samarbejde mellem Lægerne og Administrationen af de omhandlede Lovkomplekser.**

Der bør endvidere saavidt muligt **fastsættes Regler** for Lægernes Pligter og Rettigheder med Hensyn til **Attester, derunder Attester til Brug for Sygeforsikringen, Invalide- og Ulykkesforsikringen, Motorattester, almindelige Helbredsattester m. m.**"

Der er intet anført, som kan tolkes i retning af, at arbejdet med erklæringer til administrationen af den sociale lovgivning, skal holdes udenfor Lægeloven. Ej heller er der åbnet mulighed for, at kommunale medarbejdere, lægekonsulenterne, kan ændre i en erklærings indhold, som det ses i nutiden. At en speciallæge ikke må udtale sig konkluderende om en patients funktionstab, efter endt undersøgelse, ligger helt udenfor lovens intentioner.

Når Sundhedsstyrelsen forklarer opdelingen med, at det er selve tanken bag og ånden i betænkningen, så kan jeg følge dem så langt, at de højtidelige ord "lægegerning" og "lægekald" måske kan tolkes sådan, at loven så ikke vedrører papirarbejde, men kun essensen i lægens arbejde, nemlig den direkte kontakt med de syge.

Imidlertid kan man se på side 84 under § 12, at en skibskaptajn og en lokomotivfører også "udøver sit kald". Derfor må man nok trække ordene ned til moderne sprogbrug og ikke overfortolke en gammeldags brug af ord.

Man kan også tilføje, at lægekonsulenternes arbejde er tæt på patienterne. En del sygdomme forværres, når lægekonsulenten eliminerer en patients sygdomstegn og ændrer dem til neurotiske forestillinger. Især hjertesygge, kræftpatienter og patienter med dissemineret sklerose er meget følsomme overfor alle former for pres og stress og deres sygdom forværres, når de mødes med falske benægtelser baseret på lægekonsulenternes

ulovlige friheder. Andre med svære handicap falder ned i afmagt og opgivelse, og magter ikke mere at træne for at bevare sine resterende evner.

Lægekonsulenternes arbejde er jo stort set kun at oversætte andre lægers erklæringer, og derfor synes jeg det er relevant at fremhæve hvilken vægt kommissionen har lagt på dette arbejde, som netop er det, Sundhedsstyrelsen kalder ikke-lægefagligt.

Side 43 under VI Lægeattester:

"De af læger afgivne skriftlige erklæringer om en persons sundhedstilstand eller om Aarsagen til en Persons Død (Lægeattester) er Dokumenter, der kan faa **afgørende retlig eller økonomisk Betydning** i mange Forhold. Eksempelvis skal nævnes Attester, udfærdiget til **Brug ved Indtræden i offentlige eller private Forsikringsforhold, Attester til Brug i Retssager, f. Eks. Erstatningssøgmaal, Attester til Brug under Forsørgelsessager og lign.**, eller mere almindelige Attester som Syge og Raskmeldinger. I mange Tilfælde vil det først senere blive klart, hvor stor Betydning en Attests Indhold faar. **Betydningen af Lægeattester er navnlig vokset meget som Følge af Udviklingen af den sociale Lovgivning, idet Afgørelsen af, om en Person er berettiget til offentlig Understøttelse ofte vil afhænge af vedkommendes Sundhedstilstand.**

I søndagsmagasinet DRTV1, den 22. april 2001 så man en lægekonsulent fra Ålborg fortælle, at han blev presset af kommunen til at afgive erklæringer, som mindskede de handicap, som den pågældende borger havde. "Ellers kan vi jo ikke vinde en ankesag!", havde svaret fra kommunen været.

På side 43 i betænkningen, fortsætter lægekommisionen:

"En Læge, der udsteder en bevidst urigtig Attest,

vil kun kunne straffes herfor, saafremt han derved gør sig meddelagtig i en anden Forbrydelse, f. Eks. Assurancesvig, eller **hvis Attesten er beregnet til offentlig Brug** (jfr. § 155 i Straffeloven af 10. Februar 1866). — Borgerlig Straffelovs § 175 bestemmer nu, at den, der for at skuffe i Retsforhold i Lægeerklæring afgiver urigtig Erklæring om noget Forhold, angaaende hvilket Erklæringen skal tjene som Bevis, straffes med Hæfte eller Fængsel i indtil 3 Aar eller under formildende Omstændigheder med Bøde. Og §§ 162 og 163 i nævnte Lov fastsætter Straf for den, der for eller til en offentlig Myndighed afgiver urigtig Erklæring om noget Forhold, om hvilket han er pligtig at afgive Erklæring, **eller som iøvrigt til Brug i Retsforhold, der vedkommer det offentlige, afgiver urigtig skriftlig Erklæring eller skriftlig bevidner noget, hvorom han ingen Kundskab har.**

I Betragtning af Lægeattesternes ovenfor omtalte store Betydning i Nutidens Samfund kan man imidlertid efter Kommissionens Mening ikke nøjes med de nævnte Ansvarsbestemmelser i Straffeloven, men **Læger maa ogsaa kunne drages til Ansvar for Skødesløshed ved Afgivelse, af Attester, og hvis de afgiver Erklæringer om Forhold, som de ikke har Kendskab til, selv om det ikke er til Brug i offentlige Retsforhold.**

Det er ikke usædvanligt, at en praktiserende læge i sit lægekonsulentarbejde "bearbejder" en speciallægeerklæring. Herved har jeg set, at man har fjernet vigtige, af specialisten påpegede symptomer, selvom den praktiserende læge ikke har fornødent kendskab til sygdomsbaggrunden for den erklæring han retter i.

Side 43-44: Man har anset det rigtigst i selve Lovteksten at **indskærpe, at Lægen ved Afgivelse af Attester skal vise Omhu og Uhildethed**; sidstnævnte Hensyn anser man det navnlig for vigtigt at fremhæve i selve Loven, da det er menneskeligt forstaaeligt, om en Læge, der gennem længere Tid har behandlet en Patient,

ved Afgivelse af Attest om denne i for høj Grad kommer til at handle i Patientens Interesse; det bør derfor fremholdes for Lægen, at han ved Afgivelse af Attester skal bestræbe sig for at afgive et objektivt Skøn.

Man opererede dengang ikke med den situation, at lægen ved manglende objektivitet kunne gå imod patientens interesse.

Side 44: ... meget ønskeligt, om det ogsaa i Lovteksten udtrykkelig pointeres, at **Lægeattester til enhver Tid kan blive afgørende retslige Dokumenter, det vigtigste Punkt til Lægernes Forstaaelse af Sagens Betydningsfuldhed.** Samme Mindretal maa anse det for uomgængelig nødvendigt, at Reglerne for Lægeattesters Udstedelse til enhver Tid udarbejdes i Samarbejde med det lægevidenskabelige Fakultet, der gennem Undervisningen alene har Ansvaret for Lægernes Uddannelse i Attestvæsen.

Under Kapitel II side 61-62 : ” *Et Mindretal (Sand)* tiltræder Stk. 3, men foreslaar Stk. 1 og 2 affattet saaledes: »Stk. 1. Ved Udstedelse af **Lægeattester, som er Dokumenter, der meget ofte kan faa afgørende Betydning i offentlige og private Retsforhold, skal Lægen vise Omhu og Uhildethed og nøje følge de herfor givne almindelige og særlige Regler.**

Lægekommisionen fremhæver gang på gang nødvendigheden af, at lægerne forstår hvor betydningsfulde attester er. Men idet Sundhedsstyrelsen lader de i forvejen stækkede lægeerklæringer, som er baseret på lægens personlige undersøgelse, passere lægekonsulenter, som de har besluttet *ikke* skal udvise omhu og samvittighedsfuldhed, så eliminerer man denne, talrige gange, tydeligt udtrykte holdning. Til ubodelig skade for hjælpeløse borgere.

Under Lægelovens § 6, som senere er videreført i Autorisationslovens § 17 på side 61 under Kapitel II, lægens pligter, ser man:

En Læge er under Udøvelsen af sin Gerning forpligtet til at vise Omhu og Samvittighedsfuldhed, herunder ogsaa ved økonomisk Ordination af Lægemidler, Benyttelse af Medhjælp m. v.

§8.

Et Flertal (Kommissionen med Undtagelse af nedennævnte Mindretal):

Stk. 1. En Læge skal ved **Udfærdigelse af Erklæringer, som han afgiver i sin Egenskab af Læge, udvise Omhu og Uhildethed** og nøje følge de herom givne almindelige og særlige Regler.

Stk. 3. En Læge er forpligtet til paa Begæring af en offentlig Myndighed i det efter Øjemedet fornødne Omfang at afgive Attest til offentligt Brug om de lægelige Iagttagelser, som han er i Stand til at meddele Oplysning om,i **henhold til Forsikrings- og Forsørgelseslovene.** Samme Pligt paahviler Sygehuse og lignende Institutioner. De i Henhold til denne Bestemmelse modtagne Oplysninger er at betragte som Tjenestehemmeligheder.

Derfor virker det nærmest grotesk, at disse læger arbejder uden at stå til ansvar i forhold til Lægeloven. Deres hovedopgave er jo at arbejde med lægeerklæringer.

På side 63 i betænkningen beskæftiger man sig med:
Kapitel III.

Lægevirkosomhed i Forhold til det offentlige.

§ 14

Et Flertal (Kommissionen med Undtagelse af nedennævnte Mindretal):

Stk. 1. **I statslige og kommunale Lægestillinger maa kun ansættes autoriserede Læger, og Besættelse af saadanne Stillinger sker efter forudgaaende offentligt Opslag. ..**

Stk. 2. **Kun Læger er berettiget til at udøve den Lægevirkksomhed, som udkræves i Følge Forsikrings- og Forsørgelseslovene og Lovgivningen iøvrigt.**
Side 84 under § 12:

Kommissionen stiller derfor Forslag om, at det i Loven bestemmes, at i **statslige og kommunale Lægestillinger maa kun ansættes autoriserede Læger**, og at kun Læger er berettiget til at udøve den Lægegerning, som udkræves i Henhold til Lovgivningen. Betydningen heraf vil bl. a. være, at **kun autoriserede Læger kan udstede Lægeattester, der skal bruges overfor det offentlige eller f. Eks. i Administrationen af den i Sygekasseloven omhandlede Sygeforsikring,**

Men er lægekonsulenterne autoriserede, når de fralægger sig Lægeløftet?

I ovennævnte afsnit ses det, at man er sikker på, at lægerne vil borgernes vel, og den situation, som man ser i dag, hvor lægekonsulenter bevidst mindsker vægten af en borgers symptomer, har været utænkelig dengang:

”kan pleje snævre Organisationsinteresser, end formentlig adskillige Læger finder forsvarligt over for udenforstaaende Medborgere i Samfundet.”
På side 89 i betænkningen:

”Samfundets og Lovgivningens Udvikling har ført med sig, at det i en lang Række Tilfælde har været nødvendigt for det offentlige at forlange visse Forhold dokumenteret med Lægeattester. Man skal i saa Henseende **særlig pege paa hele Sociallovgivningen, hvor der ved Administrationen af Ulykkesforsikringsloven, Invalidforsikringsloven, Aldersrenteloven og Fattiglovens Bestemmelser om Hjælp til kronisk Syge** i udstrakt Grad gøres Brug af Lægeattester.

I Lægelovens § 1 og 2 har der i alle årene stået, at betingelsen for at Sundhedsstyrelsen kunne udstede en lægeautorisation var, at vedkommende havde bestået lægevidenskabelig embedseksamen og overfor fakultetet havde aflagt Lægeløftet. På trods af dette hævder man i Sundhedsstyrelsens afdeling for udstedelse af autorisationer, at lægekonsulenter kan fralægge sig Lægeløftet i deres bijob uden at miste autorisationen. Sundhedsstyrelsen har uden videre besluttet, at en større gruppe læger ikke skal være underlagt tilsyn af sundhedsstyrelsen, selvom der udtrykkeligt står, at læger er underlagt tilsyn af Sundhedsstyrelsen. Der er i loven ingen undtagelser herfra, ligesom Lægeloven omfatter alle læger så snart de har aflagt lægeløftet.

På side 64 i betænkningen finder man

Kapitel V.

Tilsyn og Ansvar.

§17.

Stk. 1. **Læger er undergivet Tilsyn af Sundhedsstyrelsen**, der paaser, at de i deres Gerning holder sig Lovgivningen efterrettelig. Sundhedsstyrelsen er berettiget til at afkræve dem de for Tilsynets Gennemførelse fornødne Oplysninger.

Stk. 2. Forsømmer en Læge at afgive Indberetning eller Anmeldelse

Den Læge, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen Forsømmelse eller Skødesløshed i Udøvelsen af sit Kald, straffes med Bøde eller Hæfte.

På side 89 står der:

Til § 17.

I Henhold til § 6 i Lov Nr. 111 af

30. April 1909 **staar alle Læger under Sundhedsstyrelsen forsaavidt angaar deres Forretninger og Pligter som saadanne.**

Sundhedsstyrelsen fører Tilsyn med, at de opfylder de dem ifølge de gældende Bestemmelser paahvilende Pligter og foretager de ved deres mulige Pligtovertrædelser foranledigede Skridt.

Kommissionen mener, at en hertil svarende Bestemmelse bør optages i Lægeloven, hvorhos man har anset det for rigtigt udtrykkeligt at fastslaa, at Sundhedsstyrelsen er berettiget til at afkræve Læger de for Tilsynets Gennemførelse fornødne Oplysninger.

Der er ingen afgrænsning til "undersøgelse og behandling",

Her står meget tydeligt, at Sundhedsstyrelsen fører tilsyn med **alle læger** og her omtales lægernes arbejde som "**forretninger**", som ikke udelukkende kan være undersøgelse og behandling som Sundhedsstyrelsen hævder.

På side 79 står der:

Til § 6.

Det er en naturlig Følge af selve

Lægekaldet: at være Befolkningens Hjælper i Sygdomstilfælde, at **en Læge altid**

bør udvise den størst mulige Omhu og Samvittighedsfuldhed. Dette gælder ikke blot Lægens egen personlige Undersøgelse og Behandling, men ogsaa med Hensyn til de Lægemidler, han ordinerer, og den Medhjælp, han benytter, og for hvis Udvælgelse og Instruering Lægen har Ansvaret.

Og Lægen maa herved iagttage, at der **ikke paaføres Patienterne unødvendige Udgifter.**

— For grovere eller gentagen Forsømmelse eller Skødesløshed i Udøvelsen af Lægekaldet fastsætter § 18 en særlig Straffebestemmelse.

Her udstrækkes lægekaldet til at omfatte økonomiske betragtninger.
Side 90:

Ved § 6, Stk. 1, er det paalagt Læger
i Udøvelsen af deres Gerning at udvise
Omhu og Samvittighedsfuldhed med Hensyn
til **Behandlingen af syge**, herunder ved
økonomisk Ordination af Lægemedler, Benyttelse
af Lægehjælp m. v.

Dette er det eneste sted, hvor der udtrykkeligt står, *behandlingen af syge*. Dette sted fremhæver Sundhedsstyrelsen i det vedhæftede brev til Sundhedsministeren. Men der bruges mange forskellige udtryk om lægers arbejde, og jeg mener derfor, at man tvangfrit kan opfatte disse forskellige betegnelser, som et udtryk for ønsket om en variation af sproget.

Hvis en læge ikke kan leve op til sine pligter, kan han **deponere sin autorisation** og der er helt præcise regler for dette. Men lægen kan ikke hævde, at hans Lægeløfte kun gælder engang imellem, eller at ansvaret og pligterne, som er knyttet til hans autorisation, kun gælder i hans hovederhverv. Hvis vi skal overholde lovgivningen og det skal vi vel?

Under § 7, side 61-62:

Stk. 2. Ønsker en Læge ikke længer at virke som Læge, kan han ved derom **at afgive skriftlig Meddelelse til Sundhedsstyrelsen** frigøre sig for den i Stk. 1 omhandlede Pligt til at yde Lægehjælp. Sundhedsstyrelsen udsteder offentlig Bekendtgørelse om, at paagældende har ophørt at virke som Læge.

Kapitel VI, 65,
Kvaksalveri.

§ 24.

Den, der uden at have Autorisation som Læge, betegner sig som Læge eller paa anden Maade, **der er egnet til at vække Forestilling om, at han har saadan Autorisation, straffes med Bøde.**

Lægekonsulenterne opfattes af borgerne som læger og ifølge Sundhedsstyrelsen har de da også lægeautorisation. En læge kan ifølge definitionen aldrig blive kvaksalver, men det er meget uheldigt, at disse læger har lægeautorisation, men ikke udfører lægefagligt arbejde, hvilket borgerne ikke bliver gjort opmærksom på.

Til § 29.

Kommissionen maa anse det for rettest,
at **Strafforfølgning** efter de i Lovudkastet
foreslaaede Straffebestemmelser
kun finder Sted efter Begæring af Sundhedsstyrelsen,
da der til Bedømmelse af de
heromhandlede Forhold udkræves en særlig
Sagkundskab, og da Sundhedsstyrelsen
iøvrigt udøver det offentlige Tilsyn med
Læger

Det faktum, at der i alle aspekter af lægeligt arbejde kræves en særlig sagkundskab, fordi lægevidenskab er så speciel en viden, nævnes her. Det kræver en særlig opmærksomhed og balance, at læger ikke holder deres viden for sig selv og ikke vildleder borgere og

patienter. Dette stiller særlige krav til Sundhedsstyrelsen som tilsynsførende myndighed og det er helt uforståeligt, hvad der har ført til den nuværende ulovlige og ulykkelige situation, hvor Sundhedsstyrelsen stiltiende accepterer, at den sociale lovgivning omgås og lægekonsulenterne presses til korrupsion, idet man lader dem arbejde uden Lægelov og Lægeløfte og ved at undlade at føre tilsyn med dem.

PATIENTKLAGENÆVNETS KOMPETENCE VED KLAGER OVER LÆGEERKLÆRINGER

NYHEDSBREV NR. 2/98

1. feb 1998

Patientklagenævnet kan som udgangspunkt behandle alle klager over lægeerklæringer, hvis de almindelige betingelser for nævnets kompetence er opfyldt.

Lægeerklæringer til brug for domstolene

Hvis der er en særlig klageadgang for erklæringen, kan nævnet ikke behandle sagen. Nævnet kan dog som hovedregel behandle lægeerklæringer, der skal eller har været fremlagt i retten. Den eneste undtagelse er erklæringer, der er indhentet af retten, eventuelt på begæring af en af sagens parter. For disse erklæringer er der en særlig klageadgang i retsplejeloven. En klage herover skal derfor fremsættes over for den ret, der behandler sagen. Bestemmelsen i retsplejeloven omfatter både civile sager og straffesager.

Nævnet afviste således at behandle en klage over en lægeerklæring udarbejdet af en speciallæge i psykiatri. Erklæringen blev udarbejdet til brug for en verserende straffesag, hvor dommeren ønskede en vurdering af, om klageren var egnet til straf.

Lægeerklæringer, der er udarbejdet til brug for sagsbehandlingen i en anden offentlig myndighed

Erklæringer, der er udarbejdet til brug for sagsbehandlingen i en anden myndighed, er omfattet af nævnets kompetence. Nævnet er kompetent til at behandle klagen, uanset om sagen verserer i den pågældende offentlige myndighed eller er afsluttet.

Patientklagenævnet tog således stilling til en erklæring, der var indhentet af Arbejdsskadestyrelsen til brug for en arbejdsskadesag. I den konkrete sag mente klageren, at lægen havde angivet urigtige oplysninger. Nævnet vurderede, at de anførte oplysninger var udtryk for lægens opfattelse af patientens helbredstilstand, og at der ikke var grundlag for at kritisere, at disse oplysninger var anført i erklæringen.

Lægeerklæringer udfærdiget af læger i administrative stillinger

Udgangspunktet for lægelovens ansvarsregler er, at de omfatter alle læger, der deltager i eller har ansvaret for at undersøge eller behandle en patient. Lægelovens bestemmelser knytter sig således til et læge/patientforhold og omfatter ikke læger ansat i administrative stillinger. Hvis en læge udfærdiger en erklæring alene på baggrund af journalmateriale og andet skriftligt materiale, er denne ikke omfattet af nævnets kompetence. Lægen har ikke undersøgt patienten, og erklæringen er dermed udfærdiget som led i et administrativt arbejde. Disse sager henvises til den pågældende læges arbejdsgiver.

Klager fra forældre, der er vurderet i en lægeerklæring, som hovedsagelig omhandler deres barn

I lægeerklæringer, der handler om børn, kan der være afsnit, hvor forældrene er beskrevet eller vurderet. Dette vil typisk være tilfældet i erklæringer til brug for samværs- eller forældremyndighedssager. Hvis forældrene har været til samtale hos den læge, der udfærdiger erklæringen, finder nævnet, at der er et læge/patientforhold mellem lægen og forældrene. Dette er tilfældet, selvom erklæringen primært vedrører barnet. Patientklagenævnet kan derfor behandle klager fra forældrene over den vurdering, som lægen har foretaget af dem og nedskrevet i erklæringen.

I en konkret sag, som blev forelagt nævnet, havde en far klaget over en erklæring udfærdiget af en børnepsykiater til brug for en samværsag. Erklæringen vedrørte datterens forhold, men indeholdt også

en beskrivelse af faderen samt en vurdering af deres indbyrdes forhold. Faderen gjorde gældende, at beskrivelsen af ham var ukorrekt. Da han havde haft flere samtaler med børnepsykiateren, vurderede nævnet, at der var et læge/patientforhold mellem børnepsykiateren og faderen. Faderen var derfor klageberettiget, og nævnet kunne tage stilling til erklæringen.

Klager over urigtige faktiske oplysninger i lægeerklæringer

Klager over urigtige oplysninger i erklæringer vil kunne behandles af Patientklagenævnet. Denne særstilling for erklæringer skyldes, at de urigtige oplysninger i følge klager ofte er årsag til, at lægens konklusion er forkert. De urigtige oplysninger hænger således uløseligt sammen med lægens skøn, som nævnet i næsten alle erklæringssager tager stilling til.

Nævnet tog således i en sag stilling til, om der var anført urigtige oplysninger i en erklæring, og om disse havde haft betydning for lægens konklusion. Sagen vedrørte en kvinde, der havde pådraget sig en piskesmældslæsion. Hun anførte blandt andet, at oplysningen om, at hun havde haft rygsmærter som ung, var urigtig. Nævnet fandt, at der var tale om mindre unøjagtigheder, som var uden betydning for den endelige konklusion i erklæringen. Nævnet fandt i øvrigt overensstemmelse mellem fundene ved undersøgelsen og lægens konklusion.

Sundhedsvæsenets Patientklagenævn, Frederiksborggade 15, 2.sal, 1360 København K
Tlf: 33 38 95 00 (man-fre 10-14), Fax: 33 38 95 99, pkn@pkn.dk
EAN-lokationsnummer: 5798000362093

Jeg har fra Sundhedsstyrelsen modtaget nedenstående udtalelse, hvortil jeg kan henholde mig:

”Styrelsen skal henvise til besvarelsen af spørgsmål 59 og skal indledningsvist bemærke, at regulering af sundhedspersoners faglige adfærd tidligere fandtes i en række individuelle autorisationslove vedrørende de enkelte faggrupper, herunder i lægeloven. Med indførelsen af autorisationsloven (lov nr. 451 af 22. maj 2006 om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed), som trådte i kraft den 1. januar 2007, blev bestemmelserne i disse love imidlertid samlet i en fælles autorisationslov.

I besvarelsen af spørgsmål 59 er der redegjort for lægernes pligter i forhold til deres lægefaglige virke. Disse pligter fremgår af kap. 5 i autorisationsloven. Det fremgår blandt andet af lovens § 17, at en læge under udøvelse af sin virksomhed er forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed, og det fremgår af § 20, at en autoriseret sundhedsperson ved udfærdigelsen af erklæringer, som vedkommende afgiver i sin egenskab af autoriseret sundhedsperson, skal udvise omhu og uhildethed. Det er Sundhedsstyrelsen, som fører tilsyn med, at normen for god og forsvarlig lægegering ikke bliver fraveget.

Sundhedsstyrelsen fører ikke tilsyn med læger, når disse ikke udøver sundhedsfaglig virksomhed, hvilket vil sige virksomhed, der ikke indeholder konkret patientbehandling. Forudsætningen for lægefaglig virksomhed i autorisationslovens forstand er således, at der består et læge/patientforhold, dvs. at en læge deltager i eller har ansvar for patientbehandling i bredere forstand – dvs. udøver lægegering. Ordlyden af autorisationslovens § 17 er en videreførelse af blandt andet den tidligere lægelovs § 6, hvoraf det fremgik, at en læge under udøvelsen af sin gerning er forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed. I bemærkningerne til det oprindelige lovudkast blev det anført, at bestemmelsen var en naturlig følge af selve lægekaldet, at være befolkningens hjælper i sygdomstilfælde, og at en læge ved patientbehandlingen altid bør udvise den størst mulige omhu og samvittighedsfuldhed.

Det følger således af autorisationsloven, at en læge ikke er omfattet af lovens §§ 17 og 20, når vedkommende ikke udøver lægefaglig virksomhed. Der er derfor ikke tale om lægefaglig virksomhed i relation til læger, der er ansat i administrative stillinger, eksempelvis lægekonsulenter, hvis der ikke består et læge/patientforhold i det konkrete tilfælde. Deres skriftlige voteringer i enkeltsager betragtes således ikke som lægeerklæringer efter autorisationslovens § 20. Det er ikke ansættelsesforholdet, der er afgørende, men lægens virke. Lægekonsulenter fungerer som udgangspunkt derfor som andre medarbejdere i forvaltningen, der arbejder under ansvar for arbejdsgiveren (eksempelvis en kommune eller en region) og dermed under forvaltningslovens bestemmelser. En borger har i den forbindelse mulighed for at klage over en lægekonsulents votering m.v. til den pågældendes arbejdsgiver. Sundhedsstyrelsen fører som ovenfor nævnt ikke tilsyn med sundhedspersoners administrative funktioner, der ikke indgår som led i konkret patientbehandling.”

Fra:
Til: "Jytte Hestbech" <jyttehestbech@dadlnet.dk>
Sendt: 21. juli 2008 13:32
Emne: SV: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Kære Jytte Hestbech

Jeg er usikker på, om der er spørgsmål om retsstillingen vi ikke har besvaret (og som vi kan besvare). Du er i øvrigt velkommen til at ringe til undertegnede.

Med venlig hilsen

Fra:
Til: "Jytte Hestbech" <jyttehestbech@dadlnet.dk>
Sendt: 8. juli 2008 15:56
Emne: SV: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Jytte Hestbech

Jeg ved ikke hvornår begrebet "læger ansat i administrative stillinger" blev anvendt første gang. Men afgrænsningen mellem behandlende læger med patientkontakt og læger ansat i administrative stillinger uden patientkontakt stammer mig bekendt tilbage fra før lægeloven, som trådte i kraft i 1935.

Jeg kan i øvrigt ikke finde den passage du henviser til i Kapitel 3. Hvornår er den version du underviste ud fra vedtaget?

Sundhedsstyrelsen fører kun tilsyn med læger i deres virke som læge; altså i den udstrækning der eksisterer et læge/patientforhold. Vi samler derfor ikke informationer om læger ansat i administrative stillinger - disse læger arbejder som sagt under ansvar over for deres arbejdsgiver.

Med venlig hilsen

Fra: Jytte Hestbech [mailto:jyttehestbech@dadlnet.dk]
Sendt: 8. juli 2008 15:01
Til:
Emne: Re: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Tak for dit udførlige svar. Jeg er meget interesseret i at uddybe dette problem, for jeg mener, at i et demokrati skal en så drastisk lovændring forudgås af en offentlig debat. I virkeligheden har man jo frataget en gruppe af befolkningen det gode det er, at kunne trække på den lægelige viden, der findes i samfundet.

Jeg må derfor spørge om du også kan oplyse mig om, hvornår og hvor begrebet "administrative læger" er opstået/indført. Jeg kan ikke se hvorfra oplysningerne i kommentaren er taget? Det kunne godt være skrevet på baggrund af en opfattelse, som ikke er grundet i en lov? Jeg har talt med en politiker, som henviste til "momsdirektivet" fra EF engang i 70-erne. Her havde man lavet en opdeling af lægerne, således at lægeligt arbejde som kunne kaldes undersøgelse eller behandling var momsfrit, mens andet lægeligt arbejde var momsbelagt. Måske er begrebet "administrative læger" på samme måde baseret på en opfattelse, som ikke har noget at gøre med lægekonsulentarbejdet.

I den oprindelige lægelov, og i den jeg har undervist efter stod der: "Kapitel III

Lægevirksomhed i forhold til det offentlige.

I statslige og kommunale lægestillinger må kun ansættes autoriserede læger...."

Hvor er det beskrevet, at man kan opretholde sin autorisation, hvis man fralægger sig lægeløftet? Når autorisationen forudsætter aflæggelsen af dette løfte. Når der er indført et begreb der hedder "administrativ læge", hvad er så forskellen på en sådan læge og en cand med, som aldrig har aflagt lægeløftet?

Har I nogensinde opgjort om de administrative læger benægter lægelig viden i deres udtalelser?

Har I på samme måde vurderet, hvilke ekstra omkostninger det offentlige har på grund af korrupte lægekonsulenter, som fjerner invalide borgeres mest invaliderende symptomer? Her tænker jeg på de utallige anker og sagsanlæg, som ulykkelige mennesker helt forståeligt anlægger og taber på grund af disse konsulenter, som fungerer som tomme kulisser uden en eneste fornuftig begrundelse.

I er forhåbentlig klar over, at en god lægekonsulent er en konsulent, som hjælper den ansættende myndighed med at spare penge?

Hvis I mangler dokumentation for korruption hos disse læger, kan jeg være behjælpelig med at fremskaffe denne.

Jeg har også beskrevet dette problem i bogen "Velfærd eller Svindel?"

Med venlig hilsen
Jytte Hestbech

----- Original Message -----

From:

To: jyttehestbech@dadlnet.dk

Sent: Monday, July 07, 2008 10:35 AM

Subject: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Jytte Hestbech

Du har telefonisk spurgt om, hvoraf det fremgår, at læger ansat i administrative stillinger ikke er omfattet af autorisationsloven (der har afløst lægeloven).

Det ligger som grundlag for autorisationsloven (og før lægeloven), at den kun gælder i de situationer, hvor der er tale om et læge/patient-forhold, og hvor der altså er tale om sygdomsbehandling. Det fremgår således af autorisationsloven, at en læge skal udvise omhu og samvittighedsfuldhed under *udøvelsen af sin virksomhed*, underforstået at det skal være i lægens egenskab af læge - altså ved sygdomsbehandling.

Det står meget præcist beskrevet i den kommenterede lægelov (til § 6 om omhu og samvittighedsfuldhed):

"Bestemmelsen omfatter samtlige læger i Danmark uanset ansættelsesforhold, aflønningsforhold og lignende, i det omfang de deltager i eller har ansvaret for patientbehandling i bredere forstand. Bestemmelsen knytter sig således til læge/patientforholdet, til lægegerningen. Bestemmelsen omfatter ikke læger ansat i administrative stillinger, for eksempel i centraladministrationen eller amtslige forvaltninger. Det er ikke ansættelsesforholdet, der er afgørende, men lægens virke. Speciallæger eller lægekonsulenter, der som ansatte i socialforvaltningen afgiver udtalelser, er heller ikke omfattet af lægelovens § 6 i forbindelse med udarbejdelsen og afgivelsen af deres udtalelser. Lægerne er i denne forbindelse at betragte som andre medarbejdere i socialforvaltningen, der arbejder under ansvar overfor kommunen (amtskommunen. Deres skriftlige voteringer kan således heller ikke betragtes som erklæringsudstedelser efter lægelovens § 8."

Med venlig hilsen

Fra: "Jytte Hestbech" <jyttehestbech@dadlnet.dk>
Til:
Sendt: 22. juli 2008 10:13
Emne: Fw: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Hvor har man fundet kommentaren til Lægelovens §6, hvor de administrative læger fritages for at vise omhu og samvittighedsfuldhed? Der mangler en reference. Her nedenfor kan du se min tidligere fremsendte mail, hvor jeg spørger om det samme, bare mere udførligt.

Mvh Jytte Hestbech

----- Original Message -----

From: Jytte Hestbech

Sent: Tuesday, July 08, 2008 5:12 PM

Subject: Re: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Tak for dit hurtige svar.

Det står i kommenteret udgave fra 1934, som jeg har lånt på biblioteket.

I Harald Gormsens Retsmedicin fra 1981, er der heller ikke nævnt noget om "administrative læger".

I 1998 måtte Patientklagenævnet i nyhedsbrev fra februar, trække en passage ind fra Lov om Patienters Retsstilling og hævde, at det var indholdet af lægelovens ansvarsregler, for at få omgivelserne til at tro, at Lægeloven ikke gjaldt for andet lægeligt arbejde, end undersøgelse og behandling.

Det tror jeg ikke de havde gjort, hvis det fremgik af Lægeloven, at "administrative læger" ikke var underlagt denne lov.

Jeg kan godt se, at det ikke rigtigt er Jeres bord, når lægekonsulenterne ligger udenfor Jeres ansvarsområde. Men jeg mener I må være de første til at svare på, at formaliteterne er i orden, før I lader en stor portion lægeligt arbejde forsvinde udenfor enhver kontrol. For en borgmester kan jo ikke bedømme lægens faglige arbejde.

Jeg forstår heller ikke hvordan disse lægers arbejde kan kaldes "ikke-lægefagligt" arbejde. Var det så ikke bedre, at bruge lægerne et andet sted, for rigtig mange mennesker misforstår dette "ikke-lægefaglige" arbejde og tror det udføres af en læge?

Undskyld jeg bliver ved, men jeg kender for mange, som har fået ødelagt deres liv, på grund af dette problem, og derfor vil jeg trævle hele dette mysterium op. Der er jo forskel på at skulle tvangssælge sit hus, hvis lovgivningen er overholdt, fremfor at der er listet noget ind ad bagvejen fordi den sociale lovgivning er for dyr at overholde. Så må man jo ændre lovene, så de kan overholdes, og så tingene kan blive debateret.

Mvh Jytte Hestbech

----- Original Message -----

To: [Jytte Hestbech](#)

Sent: Tuesday, July 08, 2008 3:56 PM

Subject: SV: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Jytte Hestbech

Jeg ved ikke hvornår begrebet "læger ansat i administrative stillinger" blev anvendt første gang. Men afgrænsningen mellem behandlende læger med patientkontakt og læger ansat i administrative stillinger uden patientkontakt stammer mig bekendt tilbage fra før lægeloven, som trådte i kraft i 1935.

Jeg kan i øvrigt ikke finde den passage du henviser til i Kapitel 3. Hvornår er den version du underviste ud fra vedtaget?

Sundhedsstyrelsen fører kun tilsyn med læger i deres virke som læge; altså i den udstrækning der eksisterer et læge/patientforhold. Vi samler derfor ikke informationer om læger ansat i administrative stillinger - disse læger arbejder som sagt under ansvar over for deres arbejdsgiver.

Med venlig hilsen

Fra: Jytte Hestbech [mailto:jyttehestbech@dadlnet.dk]

Sendt: 8. juli 2008 15:01

Emne: Re: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Tak for dit udførlige svar. Jeg er meget interesseret i at uddybe dette problem, for jeg mener, at i et demokrati skal en så drastisk lovændring forudgås af en offentlig debat. I virkeligheden har man jo frataget en gruppe af befolkningen det gode det er, at kunne trække på den lægelige viden, der findes i samfundet. Jeg må derfor spørge om du også kan oplyse mig om, hvornår og hvor begrebet "administrative læger" er opstået/indført. Jeg kan ikke se hvorfra oplysningerne i kommentaren er taget? Det kunne godt være skrevet på baggrund af en opfattelse, som ikke er grundet i en lov? Jeg har talt med en politiker, som henviste til "momsdirektivet" fra EF engang i 70-erne. Her havde man lavet en opdeling af lægerne, således at lægeligt arbejde som kunne kaldes undersøgelse eller behandling var momsfrataget, mens andet lægeligt arbejde var momsbelagt. Måske er begrebet "administrative læger" på samme måde baseret på en opfattelse, som ikke har noget at gøre med lægekonsulentarbejdet.

I den oprindelige lægelov, og i den jeg har undervist efter stod der: "Kapitel III

Lægevirksomhed i forhold til det offentlige.

I statslige og kommunale lægestillinger må kun ansættes autoriserede læger...."

Hvor er det beskrevet, at man kan opretholde sin autorisation, hvis man fralægger sig lægeløftet? Når autorisationen forudsætter aflæggelsen af dette løfte. Når der er indført et begreb der hedder "administrativ læge", hvad er så forskellen på en sådan læge og en cand med, som aldrig har aflagt lægeløftet?

Har I nogensinde opgjort om de administrative læger benægter lægelig viden i deres udtalelser?

Har I på samme måde vurderet, hvilke ekstra omkostninger det offentlige har på grund af korrupte lægekonsulenter, som fjerner invalide borgers mest invaliderende symptomer? Her tænker jeg på de utallige anker og sagsanlæg, som ulykkelige mennesker helt forståeligt anlægger og taber på grund af disse konsulenter, som fungerer som tomme kulisser uden en eneste fornuftig begrundelse.

I er forhåbentlig klar over, at en god lægekonsulent er en konsulent, som hjælper den ansættende myndighed med at spare penge?

Hvis I mangler dokumentation for korruption hos disse læger, kan jeg være behjælpelig med at fremskaffe denne.

Jeg har også beskrevet dette problem i bogen "Velfærd eller Svindel?"

Med venlig hilsen

Jytte Hestbech

----- Original Message -----

From:

To: jyttehestbech@dadlnet.dk

Sent: Monday, July 07, 2008 10:35 AM

Subject: Læger ansat i administrative stillinger og autorisationsloven

Jytte Hestbech

Du har telefonisk spurgt om, hvoraf det fremgår, at læger ansat i administrative stillinger ikke er omfattet af autorisationsloven (der har afløst lægeloven).

Det ligger som grundlag for autorisationsloven (og før lægeloven), at den kun gælder i de situationer, hvor der er tale om et læge/patient-forhold, og hvor der altså er tale om sygdomsbehandling. Det fremgår således af autorisationsloven, at en læge skal udvise omhu og samvittighedsfuldhed under *udøvelsen af sin virksomhed*, underforstået at det skal være i lægens egenskab af læge - altså ved sygdomsbehandling.

Det står meget præcist beskrevet i den kommenterede lægelov (til § 6 om omhu og samvittighedsfuldhed):

"Bestemmelsen omfatter samtlige læger i Danmark uanset ansættelsesforhold, aflønningsforhold og lignende, i det omfang de deltager i eller har ansvaret for patientbehandling i bredere forstand. Bestemmelsen knytter sig således til læge/patientforholdet, til lægegerningen. Bestemmelsen omfatter ikke læger ansat i administrative stillinger, for eksempel i centraladministrationen eller amtslige forvaltninger. Det er ikke ansættelsesforholdet, der er afgørende, men lægens virke. Speciallæger eller lægekonsulenter, der som ansatte i socialforvaltningen afgiver udtalelser, er heller ikke omfattet af lægelovens § 6 i forbindelse med udarbejdelsen og afgivelsen af deres udtalelser. Lægerne er i denne forbindelse at betragte som andre medarbejdere i socialforvaltningen, der arbejder under ansvar overfor kommunen (amtskommunen. Deres skriftlige voteringer kan således heller ikke betragtes som erklæringsudstedelser efter lægelovens § 8."

Med venlig hilsen